

In dankbare herinnering aan

**Louisa Pauline Maria
ter Denge-Muller
"Wies"**

sinds 28 september 1987 weduwe van
Hendrikus Johannes ter Denge (Heinz)

Zij is geboren op 18 juli 1926 te Losser. Zij overleed op 22 augustus 2001 thuis in de nabijheid van haar kinderen. Na de Eucharistieviering op 27 augustus in de Maria-Geboortekerk te Losser hebben wij haar bij pa in het graf te ruste gelegd.

Ma, je hebt het erop zitten: een goed gevuld leven. Je had een fijne jeugd, ondanks de spanningen van de oorlog. Geborgenheid in een groot gezin met 5 broers en 2 zussen en veel gein. Je raakte bijvoorbeeld nooit uitgesproken over je fietstocht door Nederland samen met je vriendinnen. Je trouwde met pa en je werkte hard mee in de zaak, eerst met de kolen en later de cafetaria en zette je eigen idealen aan de kant. Je wilde bijvoorbeeld graag verpleegster worden; als alternatief vond je de EHBO. In je eigen gezin heb je, samen met pa, dezelfde geborgenheid en veiligheid weten te scheppen. Ons huis was altijd een verzamelpunt, een inloophuis voor vrienden, vriendinnen, burens, bakkers, melk- en groenteboeren, waar iedereen zich altijd warm onthaald voelde. En dan de verschrikkelijke constatering van je ziekte.

Als trotse vrouw verlies je je aangezicht en alsof dat nog niet genoeg is verlies je ook je man, onze pa. Maar je kan het aan, je ongelofelijke doorzettingsvermogen en je nuchtere berusting in hoe het leven zijn loop neemt zorgen ervoor dat je toch nog mooi zo'n 16 jaar "meepakt". Je hebt nog al je kleinkinderen zien groeien, je hebt nog 16 jaar het verzamelpunt kunnen zijn, nog 16 jaar de vogeltjes kunnen voeren. Maar het zal leeg worden: nooit meer een kopje koffie met een kruiswoordpuzzeltje, nooit meer samen over de straat staren en zonder te praten heel veel te zeggen, nooit meer het inloophuis met breughel en carnaval, nooit meer foto's van oud Losser bekijken, nooit meer een kaartje leggen, nooit meer knieperkes met oudjaar. Nooit meer... Ma, je was een moeder en een oma zoals iedereen zich een moeder en een oma wenst; altijd interesse in de ander, nooit klagend, altijd trots. Kortom een voorbeeld in hoe te leven, ook met je tegenslagen, en op het eind ook nog een voorbeeld in hoe te sterven: waardig en berustend.

Ma, oma...BEDANKT.

**Onzegbaar stil
en woordeloos
lag het einde in haar ogen
De laatste draad was dun
en broos,
ze heeft
het hoofd gebogen.**

Voor uw blikken van medeleven en uw aanwezigheid bij de uitvaart en begrafenis van onze (schoon-) moeder en oma zijn wij erg dankbaar. Uw steun deed ons erg goed.

Kinderen en kleinkinderen